Ben Ami
Înger noroios

Mi-e FRICĂ!

În acea zi ceața verzuie se ridica aşa cum făcea din... totdeauna. Lingând bordurile trotuarelor, clădirile adormite şi câinii vagabonzi. O zi ca oricare alta deşi, într-un mod discret, diferită. Aveam impresia că realitatea fusese fracturată, că lucrurile obişnuite începuseră să se împartă clar: în bune sau rele, în mari sau mici, ori în albe şi negre. Cineva parcă ascunsese toate celelalte nuanțe din lume. De fapt, le furase şi fugise cu ele în timp ce noi…dormeam.

Nimeni nu mai ştia care era ADEVĂRUL! Nimeni nu se întreba: "De ce aşa şi nu altfel!"

Şi atunci, deşi, "într-un fel" făceau parte de multă vreme din realitate, au apărut EI!

Dintre noi! De peste tot!

Cel care îmi reținuse atenția stătea cocoşat deasupra unei guri de canal încălzindu-şi trupul plăpând în duhoarea călâie ce urca din adâncuri. Din când în când ducea la gură o pungă mică. În care am presupus că avea Lac de Aur.

Malnutrit, cu mâini scheletice în interiorul cărora venele treceau aşa, într-o doară - simple speculații anatomice - creatura măsura lumea din jurul său cu privirea încarcerata într-un alt fel de univers, ce "păşea" pe lângă al nostru, dar în sens invers.

Condamnat la o condiție ingrata - pe care nu şi-o alesese singur - aştepta să treacă dintr-un tren expres în celălalt. Trebuia doar să intuiască momentul în care ele se apropiau suficient, permițând piuliței de la capătul unei bare de protecție să străbată distanța ce separa cele doua linii de cale ferată.

Piulița era el.

Sincer să fiu bătrânelul era diferit de ceilalți. Deşi nu se deosebea cu nimic. O poză reuşită, decupată dintr-un dicționar de specii dispărute - cândva reale şi doar atunci impunând…reguli.

Pe mine mă interesau…realitatea virtuală, teoria jocurilor şi muzica lui Verdi. Pe el doar Lacul de Aur din ziua în care avusese ghinionul s-o i-a de la capăt. Ghinionul unui cobai de lux.

La aproape şaizeci de ani ştia tot. Trăise tot! El chiar era un cobai. Şi dacă una dintre nenumitele civilizații ale evului mediu industrial făcuse

experiențe pe asemenea ființe şi fusese împinsă de istorie în hrubele de unde, mai demult, se târâse afară, actualii cobai de lux se judecau între ei. După legile betonului, ale promiscuității şi ale Lacului de Aur.

Zicala-de-fier ne aminteşte că "Unui razboi atomic i-ar supraviețui numai şobolanii si libărcile!"

Eronat!

Supraviețuitorii unei conflagrații nucleare n-ar fi decât aceşti incredibili îngeri noroioşi. Fiindcă o merită...Ei suportând povara indiferenței fiecăruia dintre noi. Şi fiind ultimii copii ai SIDEI - zeița sifilitică sub zâmbetul căreia am uitat să mai iubim.

Îmi vine greu să explic de ce, după numai cateva zile, când l-am revăzut, părea cu cel puțin zece ani mai tânăr. Un matur îmbătrânit înainte de vreme, căruia nu-i ştiam nici măcar numele...Dacă l-aş fi întrebat, ar fi putut să-mi spună o marcă de bere. În fiecare zi putea avea un alt nume. Aici libertatea lui îngloba libertățile câtorva sute dintre noi.

Aproape o săptămână mai târziu aveam să aflu că un tânar fusese violat de trei Latră în gangul de la piața Golană. Printre coloane. Printre degetele bătrâne ale unei clădiri în care locuiau gărzile de corp ale Toneideşunci. Intelectuali fini, orbeți prin definiție.

Deşi nimeni nu văzuse nimic, aflasem că despre EL şopteau Nopțile. Care povesteau cum Albaştrii nu împiedicaseră haita de Latră să-şi concretizeze instinctele de prădători. Aici, în chiar centrul celui mai industrializat Mega din sud-estul Centralei Euro. Neocortexul genetimagilor.

Şoaptele Nopților cântaseră despre neogheizerul paralizant pe care il pulverizaseră în față, şi despre box-ul electro ce rupea coastele nefericitului. Una câte una. Refrenul murmura "Intim-i-dareee...Intim-i-dareee..."

Ar mai fi putut îngăima ceva? EL doar se ruga...Pentru ei.

Ştia că sunt infectați.."cu spumă de ciumă". Vedea guri ce dezveleau dinți cariați, nasuri refulând muci groşi, verzui. Plăgi supurânde. Ghicea puroiul gălbui cum se aduna între degetele picioarelor. Degete păroase... protejate... putrezind înainte să fie spălate vreodată.

Cu toate acestea, EL tăcuse.

"Tăcând, supraviețuise."

L-am recunoscut cu greu în puştiul de zece ani care tremura pe lângă Babajefuita, în colțul Antropomorfiei, unde bătrâna cerşea Cumpărătorilor eternul goluț, uitat în buzunarul de la spate.

Nici măcar atunci n-am îndrăznit să-l întreb dacă există vreo legătură între... regresia sa biologico-pneumatică şi toate miasmele realității pe care... parcă - le adsorbea.

Şi, cum totul părea cel puțin bizar, din acel moment, timp de două zile, l-am urmărit de la distanță, fără a-mi face simțită prezența. Sau doar crezând asta.

Miasmele săpaseră în carnea copilului situsuri ciudate, concave. Foamea rămăsese aceeaşi distinsă doamnă, ce dilua soluția lumii în care EL îşi căra, pe umerii mici, destinul de… catalizator. Lacul de aur îi servea drept cofactor. Dar unul esențial, pentru că-l consuma de parcă ar fi vrut să epuizeze stocurile Mega-ului.

A doua zi, în piața Golană, un Țărandemere l-a surprins pe când încerca să muşte dintr-o fructă mare, roşie, zemoasă. Unui copil obişnuit i-ar fi ajuns pentru masa de pranz. Mere-ul însă, a văzut caramiziu în fața ochilor şi a aruncat cu o greutate dupa EL…"Ți-ai dracu dă antropomorfi, nu vă mai stârpeşte Albaştrii!", a strigat în urma lui, deşi părea mulțumit că puştiul se îndeparta şchiopătând.

Mere-ul îi fracturase tibia piciorului stâng, dar Cumpărătorii nu ştiau. Zâmbeau îngăduitor în spatele fugii lui sincopate, bucurându-se că mai există cineva care poate face…"puțină dreptate în lumea taxelor ăstora aberante" cum bodoganea un moş privindu-şi marsupiala aproape goală.

Copilul stârnise admirația câtorva Cumpărători striviți de viața grea şi de salariile ridicole.

"Ştia cineva cu ce preț le făcuse EL o bucurie?", îngânau Nopțile. Poate că nici nu-i interesa. Aşa cum nici la generalele din urmă cu şase anotimpuri nu-i preocupase prea mult Delirul De Trei Ori al celui ce se zbătuse inutil să-i facă să înțeleagă că Tonadeşunci "previzibilul câştigător… le înmormantaaaaa dorințele sub cadavre de iluzii”.

Pentru ei nu s-a schimbat nimic.

În spatele Acelui depozit de reziduuri, pe un teren viran de la marginea Mega-ului, copilul se opri. Dură o clipă. Apoi intră printr-o gaură. Înăuntru. Unde rămase doar cinci minute. Când ieşi afară, figura parcă îi lumina drumul. Către groapa în care se lăsă să alunece. Îi era frig, îl durea piciorul lovit, dar era groapa lui. Apucând o bucată de carton cretat o puse deasupra capului…"Începuse să plouă mărunt peste sufletul unei omeniri bolnave", şoptea Noaptea.

Rămăsesem la o oarecare distanță şi-mi închipuiam cum ploaia rece şi unsuroasă se culcuşea pe langă coastele lui rupte de efort - învelindu-i-le cu o pelicula fină.… Bucățile de pământ - cu forme neregulate - care însemnau marginea gropii, se topeau şi alunecau încet înspre locul unde îşi găsise EL adăpostul provizoriu. Al cine-mai-ştie-câtelea adăpost dintr-o viață mult prea neînsemnată.

Îmi propusesem să nu intervin, deci n-am făcut altcumva, până spre dimineață, decât să-i ascult țipetele - ce străpungeau întunericul - şi urletele sinistre ale câinilor, care căutau câte ceva de mâncare printre resturile putrezite în preajma gropilor.

Luminile ce scăldau cartierele din apropiere îmi desluşeau poveşti banale - pe care deja le ştiam. Acolo, în jurul strălucirilor, se găsea tot ceea ce îngerii noroioşi nu aveau. Tot ce le lipsea în întunericul umed adapostiți fiind de Albaştrii, ori de Latră.

Micile creaturi mai norocoase visau cuvintele cântecelor de a doua zi; meseria lor ingrată, furişată printre zăbrelele unei realități îndopate cu legile unor Tonedeşunci, ale celor ce se lăfaiau înapoia unor privilegii pe care şi le oferiseră singuri..."În stare să interzică până şi atracția gravitațională, dacă le-ar fi stat la îndemână", şopteau Nopțile.

Înainte să se lumineze țipetele copilului au încetat. La fel şi urletul câinilor. "Pentru noaptea următoare vor fi mai multe gropi disponibile".

După ce valatucii verzui - încărcați cu duhori - se ridicară din pământul fetid, copilul ieşi din groapă. "Înc-o dimineață!",...fusese de acord Noaptea, iar puştiul desprinse zdreanța ce-i acoperise tibia lovită. Parcă nici lui nu-i venea sa creadă ce vede!... Pe mine însă, nu mă mai mira nimic. Eram doar curios să aflu cum reuşise să fure adidaşii de care tocmai se descalța. Deveniseră prea mari, îl incomodau, aşa că îi aruncă.

Văzându-l ce face nu m-am putut abține să nu râd. Fusese o descărcare nervoasă, după o noapte rece în care am avut impresia că majoritatea coşmarelor lumii se înghesuiseră în cimitirul de gropi - pe care n-ar fi trebuit să-l descopăr niciodată. "Locul unde se stabileşte echilibrul câini-îngeri pentru ziua următoare", am gândit cu voce tare. Şi, pentru o clipă, am crezut că m-a auzit. Fiindcă şi-a îndreptat privirea spre locul unde mă chinuiam, chipurile, să înnod şireturile pantofilor.

Apoi s-a îndepărtat, începând să alerge spre Mega. Cu paşii mici şi uşori ai unui puşti de numai cinci ani.

Era ajunul Anului Nova şi, peste câteva ore, primul anotimp avea să fie recreat în mod artificial - singurul mod oficial.

Nu-l scăpasem din ochi nici o clipă. Mergea pe trotuarul de vizavi căscând gura la ghirlandele de becuri atârnate de stâlpii ceramici din piața Golană.

Cu pumnii mici indesați în buzunarele pantalonilor, târşîindu-şi picioarele printre Cumpărătorii grăbiți, îl simțeam minunându-se. Ajunsese în preajma imensului Păr din fața Antropomorfiei.

Cerul încărcat cu nori de ninsoare apăsa atmosfera - exagerând un pic strălucirile miilor de spini, de dări şi de Moş Chitroşi care atarnau de

ramurile subțiri. Beteala din lemn de trandafir furase atenția copilului ce admira feeria spectacolului.

Pomul era atât de înalt încât puştiul se dădea din ce în ce mai în spate încercând să zărească vârful pe care trona un mic golem roşiatic. Ajunsese la marginea bordurii şi se oprise. Atunci, în chiar acel moment nenorocit, o maşinărie bionică de culoare gri se apropiase turbată, frânase şi oprise la rândul ei, peste rândul ei. Însă, şi peste locul de unde copilul admira constructul genetimagilor; aruncându-l pe treptele de piatră pe care puştiul nu îndrăznise să le urce.

Doi Albaştrii apăruți de nicăieri constatau deja faptele. Cum zăriră copilul răsfirat nefiresc pe mormanul de zăpadă scuipară scarbiți într-o parte...

"Ce căutai acolo, bă, nenorocitule?", l-a întrebat unul dintre ei - lovindu-l cu vârful cizmei în tâmplă.

"Nimic!", îngăimă, pierit de spaimă, copilul. Firişoare subțiri de sânge se prelingeau de pe tampla spartă şi se adunau în gropițele obrajilor. Spaimă, pentru că nu se mai putea mişca.

"Pă cine minți tu, antropomorfule?", se mai răsti Albastrul înainte să plece. Nu uitase să-i ofere puştiului un şut care-i dizlocă acestuia clavicula stângă... Darul lui de Moş Chitros.

M-am apropiat de micul înger noroios şi l-am privit. Nu plângea! Nici măcar un scâncet nu se auzea.

"Să nu dai şi matale în mine, nene-chel!", m-a rugat, fără să mişte buzele, atunci când m-am lasat pe vine, lângă EL.

L-am lasat sa mă privească un timp, neluând în seamă Jignirea! Dar aşteptând, la rândul meu, dispariția Cumpărătorilor.

"Peste două minute pragul dintre lumi se va deschide", mi-a explicat, în timp ce eu ma gândeam la cele două trenuri express care, vreodată, puteau opri în aceeaşi stație. Cumpărătorii dispăruseră.

"Azi este ziua ta!", am gândit atunci când am cuibărit mâinile copilului de trei ani în palmele mele. Fulgii de nea începuseră să cadă din cerul de deasupra noastră, topindu-se pe o față mică şi luminoasă. M-a mirat culoarea lor albă.

"De undeee vin?", m-au întrebat licuricii din ochii lui. N-am ştiut ce să le răspund. "N-ai ştiut niciodată!", şopteau Nopțile... care n-aveau să dispară vreodată.

Uimit de tăcerea mea, pruncul a privit pentru ultima oară lumea între degetele căreia fusese strivit. Începând să strălucească, şi-a întins membranele translucide în gerul care-mi pătrunsese oasele. Luindu-şi zborul către Tărâmul fulgilor de nea.

M-am uitat după EL până când lacrimile mi-au închis pleoapele. Nici eu nu mai suportam realitatea milioanelor de Cumpărători, a miilor de Albaştri….

De aceea, te conjur să priveşti cât mai repede într-o oglindă. Dar să priveşti bine, încercând să faci abstracție de contururile obiectelor zărite în spatele figurii dumitale. Priveşte atent şi, trece-ți mâna prin păr! Te implor, trece-ți mâna prin păr!

Întâlneşti vreo... nepotrivire? Şi dacă tot te amuzi, explică-mi (cu prima ocazie!) cum de nu sunt altceva decât un nene-chel? Unde mi-au dispărut...

coarnele?